

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 31/05/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: NÓI RÕ CÁCH ĐỐI TRỊ PHIÊN NÃO (PHẦN BA)”

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không thể hoà thuận với tất cả chúng sanh vì chúng ta không thể thấu hiểu được chân tướng sự thật. Chư Phật Bồ Tát, Đại Thánh, Đại Hiền các Ngài hiểu thấu chân tướng sự thật, các Ngài biết được ta và chúng sanh là một thể nên các Ngài có thể hoà thuận với tất cả chúng sanh. Phật dạy chúng ta: “Xem tất cả người Nam là Cha ta, tất cả người Nữ là Mẹ ta”. Đây là sự thật chứ không phải là tỷ dụ!”** Trong sự tuần hoàn sinh tử vô lượng kiếp tất cả chúng sanh đều đã từng là thân bằng quyến thuộc của nhau.

Hòa Thượng nói: **“Kiến giải, tư tưởng, thường thức của chúng ta chỉ giới hạn ở một đời, chúng ta không biết đời quá khứ, cũng không biết đời vị lai nên chúng ta có rất nhiều cái thấy sai lầm. Bồ Tát dùng sức định sâu đột phá được không gian, thời gian nên các Ngài tường tận các đời quá khứ, vị lai. Các Ngài biết chúng sanh đời đời kiếp kiếp đều là thân bằng, quyến thuộc”**. Chúng ta chỉ nhìn thấy, chấp trước trong một đời. Trong **“Kinh Nhân Quả”** nói, dê chết làm người, người chết làm dê. Chúng sanh không biết rằng con dê sắp bị giết đã từng là thân bằng quyến thuộc của mình. Gần đây trên báo đăng, có một người con trai tìm mua một con heo về và mắc màn cho heo ngủ. Cha người đó về báo mộng là ông đã sinh vào làm heo ở trong một gia đình khác. Chúng ta không biết được những việc trong đời quá khứ, vị lai, chúng ta mê lầm nên chúng ta tạo ra rất nhiều oán kết, oan nghiệp.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta gặp được Phật pháp, chúng ta đều hy vọng ở ngay trong đời này có được thành tựu. Việc này mỗi người đều có thể làm được, vấn đề then chốt là chúng ta có giác ngộ được thấu đáo không!”**. Chúng ta biết được tâm bệnh của chính mình thì đó chính là giác ngộ. Chúng ta triệt để sửa đổi tâm thì đó là chúng ta tu hành. Chúng ta không nhận biết được tâm bệnh của chính mình thì chúng ta chắc chắn sẽ mắc sai lầm. Chúng ta ngộ ngược nên chúng ta nhìn thấy Phật Bồ Tát, Đại Thánh Đại Hiền, Thầy giáo, mọi người đều đang có lỗi lầm với mình. Có người làm ảnh hưởng đến cộng đồng nhưng khi được người khác nhắc nhở thì họ cho rằng người khác không từ bi. Chúng ta nhìn thấy Cha Mẹ làm sai thì chúng ta cũng phải nhờ người khác giúp Cha Mẹ phản tỉnh. Chúng ta nên nhờ người khác thường nhắc nhở chúng ta để giúp chúng ta phản tỉnh. Chúng ta cho rằng Phật Bồ Tát có lỗi với chúng ta đó là chính chúng ta đang ngạo mạn, vô phép. Nghiệp chướng của chúng ta nặng nề nên chúng ta không nhận ra được tâm bệnh của mình. Chúng ta phải tuân thủ quy tắc, chuẩn

mục. Nếu người khác nhìn thấy chúng ta làm sai mà họ không nhắc thì đó là họ “*từ bi đa họa hại*”.

Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta thường rất vô tâm. Chúng ta tưởng rằng chúng ta đang tu phước, bồi phước nhưng thực ra chúng ta đang làm tổn phước. Nhiều người đang rất lãng phí. Thí dụ, có một cái thùng đựng sơn, khi không đựng sơn nữa thì mọi người bỏ đi. Tôi chỉ cần lấy hết lớp sơn đã khô cứng đi thì tôi đã tiết kiệm được một cái thùng. Có người để một thùng óc đậu bị thiu nên phải bỏ. Hôm qua, tôi mang một bát váng đậu mà mọi người thường bỏ đi để về nấu canh, bát canh vẫn rất ngon. Gần như hàng ngày, tôi đều phải đi nhặt lại đồ mà mọi người đã bỏ đi. Có nhiều người đang rất thờ ơ với mọi việc xung quanh. Chúng ta vô tâm thì ngày ngày chúng ta tạo nghiệp, chúng ta đang lãng phí phước báu.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta muốn nhận biết được tập khí của chính mình rất khó. Chúng ta luôn cho rằng mọi việc mình làm đều đúng. Phàm phu không bao giờ nhận thấy được lỗi lầm của chính mình***”. Có một vị Hòa Thượng được mọi người kính trọng vì đức hạnh, công hạnh tu hành, một hôm, Ngài xuống bếp, Ngài nhìn thấy mọi người rửa chén bát để nhiều hạt cơm mắc vào trong giẻ rửa bát, Ngài nhặt những hạt cơm đó mang đi rửa rồi cho vào miệng ăn. Các Ngài biết tiếc phước, tích phước còn chúng ta luôn thì lãng phí.

Hòa Thượng nói: “***Tâm bệnh của phàm phu là “tự dĩ vi thị”, luôn cho rằng mình biết, mình làm đúng, luôn cho rằng người khác có lỗi lầm với mình***”. Người khác nhắc nhở chúng ta thì chúng ta cho rằng người khác không từ bi. Hàng ngày, chúng ta đang sống rất vô tâm. Chúng ta thường cho mọi thứ vào thùng rác mà chúng ta không phân loại rác. Những thứ rác hữu cơ mà chúng ta mang đi chôn thì người đổ rác sẽ không phải làm việc vất vả. Chúng ta chôn thức ăn hữu cơ vài tháng thì chúng sẽ trở thành phân bón.

Hòa Thượng nói: “***Bồ Tát khác với phàm phu. Các Ngài không “tự dĩ vi thị”. Các Ngài biết mình không bao giờ đúng. Các Ngài biết tâm bệnh của mình còn rất nhiều nên các Ngài ngày ngày cải lỗi, sửa đổi. Người mê thì luôn tự cho rằng mình làm đúng. Cho dù họ có phản tỉnh thì họ cũng thấy chính mình không có sai lầm, lỗi lầm đều là ở người khác. Chúng ta không biết rằng, chúng ta nhìn thấy lỗi lầm của người khác thì đó chính là lỗi lầm của chính mình. Khi nào, chúng ta thấy lỗi lầm của người khác là lỗi lầm của chính mình thì đó là chúng ta chân thật giác ngộ***”.

Hòa Thượng nói: “***Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “Nếu là người chân thật tu hành không thấy lỗi thế gian”. Nếu chúng ta nhìn thấy lỗi lầm của người khác chính là tập khí, phiền não của chúng ta đang khởi hiện hành. Cảnh bên ngoài là duyên dẫn khởi tập khí, phiền não của chúng ta. Người biết tu hành thì tất cả ngoại duyên đều là thiện tri thức. Người tốt, việc tốt thì chúng ta có thể học tập. Người ác,***

việc ác giúp chúng ta phản tỉnh. Thuận cảnh, nghịch cảnh đều là thiện tri thức. Chúng ta nhìn thấy người khác có lỗi thì chúng ta phải phản tỉnh, nếu chúng ta cũng có lỗi đó thì chúng ta sửa. Chúng ta nhìn thấy người khác làm việc thiện thì chúng ta phản tỉnh xem mình đã làm chưa, nếu chúng ta đã làm rồi thì chúng ta tiếp tục nỗ lực làm. Bồ Tát tu hành có thể thành tựu cũng là do có thể phản tỉnh, sửa đổi”.

Hòa Thượng nói: “*Trong cuộc sống thường ngày, khi chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta không nên có tâm ta đúng, người sai, ta chánh, người tà. Chúng ta có ý niệm này thì tâm chúng ta không thể thanh tịnh. Tâm chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta không thể cảm ứng tương thông với Phật Bồ Tát. Việc tốt sau cùng biến thành ma chướng chình do ngay ở một niệm sai lầm này”.* Chúng ta niệm Phật không thể tương thông với Phật Bồ Tát thì chúng ta học Phật không thấy có kết quả, chúng ta sẽ tự bỏ Phật.

Hòa Thượng nói: “*Tâm của Phật Bồ Tát là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi. Các Ngài bình đẳng, cung kính với tất cả chúng sanh, chúng ta phải học tập từ ngay chỗ này thì chúng ta mới có được cảm ứng, chúng ta mới được trợ duyên. Chúng ta có được sự trợ duyên thì chúng ta có thể tự lợi, lợi tha. Chúng ta tự tu hành và giúp đỡ người khác được rất tốt!”.*

Có đứa trẻ khi được người lớn nhắc phải đi quét nhà thì nó nói, tay của nó chỉ để quét thiên hạ chứ không để quét nhà. Đây cũng là tâm cảnh của người lớn chúng ta. Chúng ta chỉ muốn quét thiên hạ chứ chúng ta không nghĩ đến việc quét đi tâm bệnh, quét đi sự xấu ác, sự phung phí, xa xỉ của nội tâm mình. Đi đến đâu tôi cũng tích cực làm việc vì tôi muốn làm ra biểu pháp cho mọi người, đồng thời nếu tôi không làm thì nhiều thứ sẽ bị lãng phí, hư hại. Chúng ta phải phản tỉnh để chúng ta tiết kiệm trên mọi phương diện, tránh sự hư hại. Chúng ta thường vô tâm đến mức tàn nhẫn! Khi tôi bước vào giảng đường không có người, tôi vẫn thấy một chiếc quạt đang chạy. Tôi thấy một chiếc tủ lạnh đang chạy nhưng bên trong chỉ có một bát canh rau. Ở đây, mọi người trồng rất nhiều rau, đậu nhưng không có ai thu hoạch để mang tặng. Chúng ta phải quán sát mọi phương diện trong cuộc sống.

Một người giác ngộ thì ngày ngày họ tự phản tỉnh khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, đối nhân xử thế tiếp vật của mình để xem họ có đang làm theo tập khí, phiền não của mình không. Chúng ta làm với tâm tư lợi, tâm “*tự dĩ vi thị*” thì chúng ta càng làm, chúng ta càng phiền não, càng xa rời tự tánh. Chúng ta phản tỉnh xem hàng ngày chúng ta đang có nhiều niềm vui hay chúng ta chỉ đang có phiền não? Chúng ta để tập khí sai sự thì chúng ta không thể có sự an lạc của nội tâm.

Chúng ta làm vì “*tự tư tự lợi*”, vì muốn chứng minh mình thì việc tốt cũng trở thành Ma cảnh. Chúng ta làm việc tốt mà tâm chúng ta phiền não vậy thì chúng ta dụng tâm sai. Chúng ta làm việc thiện mà chúng ta tự tại, an vui thì tâm chúng ta sẽ tương ứng với tâm Phật. Chúng ta phải quán sát cách ăn ở, đi đứng, nằm ngồi của chính

mình. Đây là việc rất quan trọng. Thí dụ, một thùng hàng có thể nặng 23kg nhưng tôi chỉ đựng 21kg vì tôi thấy những người chuyển đồ ở sân bay phải bê rất vất vả. Chúng ta học Phật, học đạo đức Thánh Hiền mà chúng ta thờ ơ, vô tâm thì người khác sẽ cho rằng học trò của Phật, của Thánh Hiền như vậy sao, mọi người sẽ không muốn theo học. Chúng ta tự tu sửa chính mình thì chúng ta tu hành hay trợ giúp người thì đều sẽ thuận tiện, Phật Bồ Tát và những người xung quanh đều sẽ trợ giúp chúng ta. Chúng ta sản xuất đậu thì mọi người tặng rất nhiều đậu sạch. Đây chính là sự trợ duyên của mọi người.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!